

ENDEVINA QUI VE A SOPAR

"Aprens a canviar els objectius, a posar-te metes més curtes, a tenir més alegries constants, a la importància dels detalls més menuts".

DDP

AGO 15

Gasete de Matadepera

gim

ENTREVISTA

Kiko Germain Borrell

per Míriam Vila

"Donar el teu temps a algú és el màxim que pots donar"

Kiko Germain fa més d'un any que viu a Uganda. Hi va anar el setembre de 2014 i, un cop allà, es va trobar una casa amb 40 criatures orfes que sobreviuen en condicions molt precàries. Això va canviar el rumb de la seva vida i va decidir crear l'ONG Petits Detalls.

Kiko Germain en una estada recent a Matadepera, a on va venir per visitar la família i per explicar el seu projecte. ©Miquel Badia

Curriculum

Kiko Germain Borrell va néixer el 10 de desembre de 1994. Amb tan sols 19 anys, quan just estava cursant el segon curs del Grau d'Administració i Direcció d'Empreses a la Universitat Pompeu Fabra va decidir marxar a fer de voluntari a algun altre país, per tal de replantejar-se què volia estudiar, ja que no estava convençut del que feia. El seu primer destí va ser un orfenat de Tanzània i, un cop allà, un africà el va acompanyar a visitar una casa a on malvivien 40 criatures orfes. La seva primera reacció va ser ajudar els orfes comprant llits i menjar, però de seguida va tenir clar que havia de fer alguna cosa més. D'entrada, va buscar una casa amb un pou d'aigua a dins i més a prop de l'escola i, més endavant, va crear l'ONG Petits Detalls, a través de la qual pretén millorar les condicions de vida dels infants i contribuir a desenvolupar i fer créixer tota la comunitat on viuen.

Sabies què volies ser de gran?

Doncs no. De fet, és una de les raons perquè vaig marxar. Estava estudiant ADE i, com que no m'acabava d'agradar i no em veia fent això tota la vida, vaig decidir marxar. També ve una mica donat pels voluntariats que havia fet. La meua idea era fer voluntariat durant un any, pensar què volia estudiar, tornar i estudiar. Llavors, vaig viatjar fins a Tanzània, a un lloc que coneixia i, des d'allà, em vaig anar movent una mica a la meua durant mig any.

Fins que vas trobar l'orfenat.

A un poblat d'Uganda, vaig conèixer un home africà que em va dir que coneixia una dona que tenia un orfenat i em va dir d'anar-lo a visitar. Llavors va ser quan em vaig trobar amb aquells 40 nanos orfes. Els havia anat recollint una noia que també era orfe, però no tenia res per donar-los. Alguns eren nens i nenes abandonats i d'altres orfes. A Uganda hi ha dos milions d'orfes, fruit de la guerra civil que hi va haver fa uns anys, de l'alt nivell de sida i que l'esperança de vida és molt curta.

Com vivien a l'orfenat?

Vivien 40 persones en una casa de dues habitacions, dormien tres o quatre nens per llit, menjaven només un cop al dia i no anaven a l'escola perquè no tenien diners per pagar-ho i perquè caminaven unes sis hores al dia per anar a buscar aigua, perquè no tenien cap pou d'aigua a casa. Aquesta és la situació que em vaig trobar.

I vas decidir quedar-te.

Jo al principi em vaig plantejar fer una donació puntual, comprar-los llits i menjar i marxar. Però, quan van arribar els llits, em vaig donar compte que comprar els llits i marxar seria inútil, perquè m'ajudaria a mi, però no els ajudaria a ells. I llavors va ser quan em vaig decidir quedar.

Què és el primer que vas fer?

El primer que vam fer va ser anar a l'escola, però l'escola estava a dues hores de casa caminant. Llavors vaig decidir llogar una casa nova, a un altre poble més a prop de l'escola, amb un pou d'aigua a dins de casa. A l'escola mengen dos cops i un altre a casa, de manera que ara mengen tres cops al dia i caminen 15 minuts per anar a l'escola.

Més enllà de donar diners o recursos materials, què es pot fer des d'aquí?

D'entrada, no hauriem de mirar l'Àfrica si no ens mirem primer aquí. La conscienciació i sensibilització ha de començar per entendre que tenim molt més del que necessitem, que tenim una vida que està molt bé. Jo crec en la involucració, en assumir un compromís, jo crec en això; no en el fet de donar diners i oblidar-te'n. Jo sempre dic el mateix: donar el teu temps a algú és el màxim que pots donar; és l'únic que no torna. Nosaltres, a través de les xerrades que fem, intentem motivar els joves perquè donin el seu temps, perquè organitzin coses solidàries. Perquè si tu t'involucres de veritat, et canvien els valors i les prioritats i això sí que és un canvi important en el món.

Has canviat les teves prioritats vitals?

Sí. Quan algú aquí em pregunta què és el que més em xoca, sempre dic: que tenim les prioritats molt desordenades. Jo entenc que, si vius aquí, aspiris a alguna cosa més. Està bé, però si tenim les prioritats bàsiques, hem de valorar el que tenim. Aquest és un motiu més que suficient per valorar la sort que tenim. Jo també. Amb tot el que tenim, només depèn de nosaltres i de la nostra actitud fer que aquest món sigui una mica millor i això no ho hauriem de deixar passar. No hem triat on hem nascut, però tot depèn de la nostra actitud. Des del moment en què comences a valorar tot el que tens, te'n adones que pots canviar moltes coses que et semblen injustes.

I tu com et sents?

Jo sempre dic que has de trobar el que doni sentit a la teua vida. I jo ho he trobat. Al final no té res a veure en no tenir una vida normal, sinó en fer alguna cosa que a tu et doni sentit, i jo crec que té sentit quan repercuteix en els altres. Si gràcies a què tu existeixes, algú viu millor, això té molt sentit.

La teva precocitat impressiona.

Depèn del que hagi viscut. Jo vaig aprendre a viure quan em vaig donar compte que em moriria un dia. Tenia 19 anys i sabia que el que estava fent no m'estava omplint. I llavors vaig decidir canviar. I el canvi sempre és difícil, perquè fa por. Però vaig tenir clar que el temps no torna mai.